

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 5447/2019
Рев 5406/2019
29.01.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Јелене Борова, Бранка Станића, Драгише Б. Слијепчевића и Татјане Матковић Стефановић, чланова већа, у парници тужилаца АА из ..., ББ из ..., ВВ из ..., ГГ из ..., ДД из ..., ЂЂ из ..., ЕЕ из ..., ЖЖ из ..., ЗЗ из ... и ИИ из ..., које заступа пуномоћник Бранислав Терзић адвокат из ..., против туженог Града Вршца, кога заступа Градско правобранилаштво Града Вршца, ради неоснованог обogaћења, одлучујући о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Вишег суда у Панчеву Гж 934/19 од 06.08.2019. године и ревизији вештака ЈЈ изјављеној против решења Вишег суда у Панчеву Гж 534/19 од 06.08.2019. године, у седници већа одржаној 29.01.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Вишег суда у Панчеву Гж 934/19 од 06.08.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужилаца изјављена против пресуде Вишег суда у Панчеву Гж 934/19 од 06.08.2019. године.

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији вештака ЈЈ изјављеној против решења Вишег суда у Панчеву Гж 534/19 од 06.08.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија вештака ЈЈ изјављена против решења Вишег суда у Панчеву Гж 534/19 од 06.08.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Вршцу П бр. 2204/2017 од 06.06.2018. године, ставом првим изреке одбијен је приговор апсолутне ненадлежности суда, а у ставовима 2-18 изреке усвојени су тужбени захтеви тужилаца, па је тужени обавезан да им плати износе ближе наведене у изреци са припадајућом затезном каматом од доспелости до исплате, као и да им надокнади трошкове парничног поступка.

Пресудом Вишег суда у Панчеву Гж 934/19 од 06.08.2019. године првостепена пресуда је потврђена у ставу првом изреке, а преиначена у усвајајућем делу става другог изреке тако што су одбијени захтеви тужилаца за

исплату досуђених износа, као стеченог без основа са законском затезном каматом. Преиначена је и одлука о трошковима поступка, тако што су тужиоци обавезани да туженом накнаде трошкове парничног поступка у износу од 21.000,00 динара. Одбијен је захтев туженог за исплату законске затезне камате на трошкове парничног поступка и обавезани су тужиоци да туженом надокнаде трошкове жалбеног поступка у износу од 12.000,00 динара.

Решењем Основног суда у Вршцу П бр. 2204/2017 од 22.01.2019. године са решењем о исправци од 13.02.2019. године и решењем П бр. 2204/2017 од 13.02.2019. године, одређени су трошкови вештаку ЈЈ на име награде и накнаде трошкова за извршено вештачење, односно досуђен је износ од још 6.049,20 динара на име пореза и доприноса за пензијско и инвалидско осигурање на досуђени нето износ.

Виши суд у Панчеву је решењем Гж 534/19 од 06.08.2019. године одбио као неосноване жалбе вештака ЈЈ од 11.02.2019. године и од 28.02.2019. године и потврдио решења Основног суда у Вршцу П бр. 2204/2017 од 22.01.2019. године и решење истог суда П бр. 2204/2017 од 13.02.2019. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиоци су изјавили ревизију, са позивом на члан 404. ЗПП због погрешне примене материјалног права.

Против правноснажног решења донетог у другом степену, вештак ЈЈ изјавио је ревизију, с позивом на члан 404. ЗПП, због битне повреде одредба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Одлучујући о дозвољености ревизије тужилаца на основу члана 404. став 2 ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11...55/14), Врховни касациони суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији, као изузетно дозвољеној. По оцени ревизијског суда нема потребе за новим тумачењем права, јер је правно схватање другостепеног суда изнето у побијаној одлуци у складу са ставом Уставног суда израженом у одлуци I УО 641/14 од 01.12.2016. године и правним дејством одлука Уставног суда у смислу одредаба члана 62. у вези члана 59. Закона о Уставном суду будући да одлука Уставног суда има правно дејство од дана објављивања у „Службеном гласнику Републике Србије“, а Уставни суд није одредио начин отклањања последица насталих применом општег акта који није у сагласности са Уставом или законом.

Осим тога, Уставни суд је у својој одлуци Уж 8199/2018 од 18.11.2018. године изразио становиште да је правно дејство Ех тunc утврђујуће одлуке Уставног суда донете у поступку оцене уставности и/или законитости општег акта, могуће успоставити само на основу члана 61. став 1. Закона о Уставном суду, а што у конкретном случају, није учињено. Због тога је уставноправно неприхватљиво становиште о испуњености услова за примену института стицања без основа из члана 210. став 2. ЗОО, као и успостављање одговорности туженог по основу члана 172. став 1. ЗОО.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. у вези члана 479. став 6. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Чланом 468. став 1, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу који не прелази динарску противвредност 3.000 евра, по средњем курсу НБС, на дан подношења тужбе. Одредбом члана 479. став 6. ЗПП, прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности, ревизија није дозвољена.

Тужба ради стицања без основа у овој правној ствари поднета је суду 06.12.2017. године. Тужиоци нису јединствени супарничари у смислу члана 210. ЗПП, па се оцена дозвољености ревизије цени у односу на сваког од тужилаца појединачно, а поступак је вођен по правилима спора мале вредности.

Како је побијаном другостепеном пресудом одлучено у спору мале вредности, у коме је према члану 479. став 6. ЗПП искључено право на изјављивање ревизије то је ревизија тужилаца недозвољена.

Иако је побијаном одлуком преиначена првостепена пресуда нема места примени одредбе о дозвољености ревизије из члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП, јер се наведена одредба може применити само када се примењује општи режим допуштености овог правног лека, али не и у споровима у којима је посебном одредбом овог закона (ЗПП) или посебним законом, одређено да ревизија против одлуке у тој врсти спорова није дозвољена.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије судског вештака ЈЈ на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку Врховни касациони суд је нашао да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији судског вештака, у поступку у коме је законом искључено право на изјављивање ревизије.

Испитујући дозвољеност изјављене ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према члану 420. ЗПП странке могу да изјаве ревизију и против решења другостепеног суда којим је поступак правноснажно окончан. Ревизија против решења из става 1. овог члана није дозвољена у споровима у којима не би била дозвољена ревизија против правноснажне пресуде. (став 2.).

Побијаним решењем одлучено је о трошковима за извршено вештачење, којим се правноснажно не окончава поступак, због чега ревизија судског вештака изјављена против таквог решења није дозвољена. Осим тога, наведеном законском одредбом прописано је да странка може да изјави ревизију против решења (којим је поступак правноснажно окончан) при чему подносилац ревизије (судски вештак ЈЈ) није странка у поступку, већ су то тужиоци и тужени, па ни из овог разлога ревизија није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Звездана Лутовац,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић